

„Kelj fel, és járj!” Hit és gyógyítás

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 3Mózes 13:44-50; Dániel 7:7-8; Máté 8; 9:1-8;
János 10:10; 1János 1:9

„Mert mi könnyebb, ezt mondani-é: Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy ezt mondani: Kelj föl és járj” (Mt 9:5)?

Ha össze kellene írnod, mitől félsz az életben a legjobban, miket vennél be a listádba? A legtöbbünk listája biztosan tartalmazná egy családtag halálától, esetleg a saját halálunktól való félelmet. Mindez persze nagyon is érthető, ugyanakkor igen földhöz ragadt, hiszen csupán a földi életünket veszi számításba. Csakhogy biztosan ezek a legfélelmetesebb dolgok az életünkben, például a földi élet elvesztése, miközben egyébként sem tart olyan soká az egész?

Ha Isten készítené hasonló listát, biztosak lehetünk benne, hogy előkelő helyre kerülne benne a családtagjaink és a saját örök életünk elvesztésétől való félelem. Kétség sem férhet hozzá, hogy Isten törődik fizikai betegségeinkkel és halálunkkal, de legjobban a lelki betegségeink és az örök halál foglalkoztatja. Habár sok embert meggyógyított itt a földön, sőt, halottakat is támasztott fel, mindez mégis csak ideiglenes megoldás volt. Végül mindannyian meghaltak, így vagy úgy. Kivételt csupán azok a szentek jelentettek, akiket Jézus feltámasztott a saját feltámaszásakor (lásd *SDA Bible Commentary*. 5. köt., 550. o.; Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1990, Advent Kiadó, 786. o.). Annak ellenére, hogy minden miértünk történik, a megváltás tervében nem kerülhetjük ki a földi betegségeket és a földi halált. Ezzel együtt vegyük számba, milyen sok gyógyítási történetet ismerünk, mind fizikálisan, mind mentálisan, és gondoljuk át, milyen fontos tanulságokra juthatunk általuk a hittel kapcsolatban!

AZ ÉRINTHETETLEN MEGÉRINTÉSE

A hegyen elhangzó tanítás után, ahogy Jézus elmondta Isten országának alapelveit, ismét Sátán országlásával találta magát szembe, egy hideg és sötét helyen, amely tele volt élve rothadó emberek szabadításért esdeklő kiáltásával, amely helynek a normái gyakran teljesen ellentétesek azokkal, amelyeket Jézus képviselt. Abban az időben a lepra az egyik legnyilvánvalóbb példát szolgáltatotta arra, mennyire nyomorult lett és hogyan bukott meg Sátán birodalma a földön. Habár néha az isteni büntetés eszközeként is megjelenik a betegség a Bibliában, mint például Miriam esetében (lásd 4Móz 12:9-12), öszszességében hathatós és szörnyűséges példája annak, mit is jelent egy bukott és megtört világban élni.

Olvassuk el Mt 8:1-4 verseit! Miért tűnik fontosnak a történetben az a momentum, hogy Jézus megérintette a leprást (lásd pl. 3Móz 13:44-50)?

A leprás leborult Jézus előtt és azt mondta: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.” Az itt használt görög szó a *dünamai*, hasonlít a magyar dinamit szóra. Az erő teljességét fejezi ki. „Uram, ha akarod, mivel te vagy az erő teljessége, megváltoztathatod az életemet.” Ekkor Jézus kifejezte akaratát, hogy meggyógyítja a leprást, és a csoda kibontakozott. A leprás érintésének látványa bizonyára borzongással töltötte el a bámuló sokaságot. Egyéb gyógyítások alkalmával (ahogy az ez után következőnél is) Jézus csak szólt, és az embert elhagyta a betegsége. Akkor ezt az embert vajon miért érintette meg? „Krisztus cselekedete – a leprás megtisztítása borzalmas betegségéből – azt a munkát példázza, hogyan szabadítja meg a lelket a bűntől. A Jézushoz jövő férfi »poklossággal teljes« (Lk 5:12) volt. A betegség halálos mérge átjárta egész testét. A tanítványok meg akarták akadályozni, hogy Mesterük megérintse, mert aki belpoklost érintett, maga is tisztátalanná vált. Bár Jézus kezét a leprásra helyezte, mégsem lett tisztátalanná. Érintéséből erő származott. A belpoklos megtisztult. Így van ez a bűn poklosságával is: mélyen gyökerezik, halálos, és emberi erővel lehetetlen megtisztítani” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1990, Advent Kiadó, 214. o.). Jézus talán éppen azt akarta megmutatni a leprás megérintésével, hogy nem számít, mennyire szörnyűségesek a bűneink, Ő közel jön azokhoz, akik bűnbocsánatra, gyógyításra és megtisztításra vágnak.

Ismersz valakit, aki olyan dologtól szenved, amely bizonyos értelemben az elszenvédőjét „leprássá”, utálatossá, taszítóvá teszi mások szemében? Mennyiben segít Jézus példája jobban megérteni, hogyan kell közelednünk egy ilyen emberhez?

A RÓMAI SZÁZADOS ÉS A MESSIÁS

Jó oka van annak, hogy *Dániel prófeta könyve* hosszasan foglalkozik Rómával (lásd Dán 7:7-8, 19-21; 8:9-12, 23-25). Legfőképpen az, hogy ez a nagyhatalom Jézus idején is uralta a világot. A római százados nem csupán a római hatalom szimbolikus képviselője, hanem az erő tényleges megtestesítője is volt, mégis Jézushoz jött. Az ember tehetetlen a mindennapok próbáival és tragédiáival szemben, amelyek körülvesznek mindannyiunkat. Mindez jó példa az emberi lehetőségek behatároltságára. A legnagyobb, legbefolyásosabb vezetők, a leggazdagabb férfiak és nők is gyakran csak tehetetlenül állnak az élet számos kihívása előtt. Mi reményünk lehetne isteni segítség nélkül?

Olvassuk el Mt 8:5-13 verseit! Milyen fontos igazságok derülnek ki ebből a szakaszból a hitről, illetve a történet szerint mit jelent valójában hitben járni? Mire kellene ennek megtanítania minket, kiváltságokat élvező heted-napi adventistákat?

Egy százados a római hadseregben általában 80-100 katonának parancsolt. Körülbelül 20 évig szolgált a hadseregben, és ez idő alatt nem alapíthatott családot. Így a századosnak tulajdonképpen a szolgálta jelentette a családot. Abban a kultúrában csak egy leprás számított megvetettebbnek egy pogánynál, így a katona talán arra gondolhatott, hogy Jézus nem akarna belépni az otthonába, még ha Ő készséges is volt. Amikor a százados azt kérte Jézustól, hogy személyes jelenléte nélkül, csak szavával gyógyítsa meg a szolgálját, hatalmas hitről tett bizonyosságot. Ez azt üzeni nekünk, hogy Jézus szava ugyanolyan hatalommal bír, mint az érintése. A római látta Jézuson, hogy nem okoz neki nehézséget egy ember meggyógyítása. Számára hasonló volt ez a helyzet ahhoz, amikor egy tiszt parancsot ad az egyik katonának, amiben semmi rendkívüli sincs.

Nézzük meg azt is, mit mond Jézus Mt 8:11-12 verseiben! Komoly figyelmeztetés ez mindazoknak, akik előjogokkal rendelkeznek. Mi adventisták is sok kiváltságot kaptunk, így elővigyázatosnak kell lennünk.

Miként éled a mindennapjaidat, milyen döntéseket hozol? Vagy ami még fontosabb, hogyan hatnak a hitedre ezek a döntések? Mit tehetsz azért, hogy olyan döntéseket hozz, amelyek növelik a hitedet?

A DÉMONOK ÉS A DISZNÓCSORDA

Olvassuk el Mt 8:25-34 verseit! Mit tanít ez a két történet Isten erejéről? Milyen vigasztalást adnak az itt olvasottak Isten hatalmát illetően, főleg, ha olyan nehézségek vannak az életünkben, amelyek meghaladják az erőnket?

A zsidó gondolkodás szerint egyedül Isten előjoga, hogy uralja a természet és a démonokat. Jézus, miután egyszerű szavakkal lecsendesített egy veszélyes vihart (Mt 8:23-27), partra szállt a Galileai-tenger keleti oldalán, egy olyan részen, amely nemcsak hogy pogányok lakta vidék volt, hanem több, démonoktól megszállít ember is élt arrafelé. Mk 5:1-20 és Lk 8:26-39 verseiben olvashatunk részleteket az eseményről. A démonok légióként azonosították magukat. Katonai nyelven ez 6000 harcost jelentett. Jézus 2000 disznóba küldte őket parancsával.

Sokakat elgondolkodtat, vajon miért éppen azt kérték a démonok, hogy a disznókba űzze őket Jézus. Egy hagyomány úgy tartja, hogy a démonok semmit sem utáltak jobban a céltalan vándorlásnál, bizonyos fajta „lakhelyeket” szerettek elfoglalni, legyenek azok akár tisztátalan disznók is. Egy másik értelmezési hagyomány szerint a démonok félték a víztől, maga Jézus is tesz rá utalást, hogy a démonok víz nélküli helyeken kerestek nyugalmat (lásd Mt 12:43). Bizonyos zsidó hagyományok szerint a démonokat már Isten végső ítéletnapja előtt lehetséges elpusztítani.

Azonban az a legfontosabb mondanivaló a történetben, hogy a két férfi pontosan olyan veszélyes állapotban volt, amelyet Sátán szán Isten gyermekeinek. Ám Jézus teljesen megváltoztatta az életüket. Képes visszafordítani onnan, amivé Sátán akarja torzítani az életünket, és meg is teszi mindenkiért, aki átadja magát neki. E nélkül tehetetlenek lennénk Sátán ellen.

A nagy küzdelemnek vagy az egyik, vagy a másik oldalán állunk. Akármilyen merevnek és kompromisszumképtelennek hangzik, Jézus nem tudná világosabban elmondani ezt az igazságot a következő kijelentésénél: *„Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem gyűjt velem, az tékozol”* (Lk 11:23, ÚRK). Csak rajtunk múlik, hogy melyik oldalon vagyunk.

Olvassuk el Jn 10:10 versét! *„A tolvaj nem másért jön, hanem hogy lopjon, öljön és pusztítson, én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek”* (ÚRK). Miként vonatkozik ennek a versnek a mondanivalója a megszállottakon kívül ránk, a mi életünkre is? Miként lehet és kell tapasztal-nunk az itt elhangzó ígéretet?

KELJ FEL, ÉS JÁRJ!

A hétfői leckében Jézus úgy nyilatkozott a római századosról, hogy még Izraelben sem talált hozzá hasonló hitű embert. Viszont éppen ezekben az órákban, Izraelben volt valaki, akiben megfogalmazódott a gondolat, hogy a szívbeli gyógyulására még a testi gyógyulásnál is nagyobb szüksége van.

Olvassuk el Mt 9:1-8 verseit! Milyen reményt merithetünk a bűnbocsánat ígéréteiből, függetlenül attól, hogy mit követtünk el vagy az milyen károkat okozott addig? (Lásd még Róm 4:7; 1Jn 1:9; 2:12!)

Lenyűgöző, hogy az első dolog, amivel Jézus foglalkozott, amikor az ágyhoz kötött embert elé hozták, a beteg lelki állapota volt. Nyilvánvalóan tudta, mi a valódi probléma. A beteg nyomorult fizikai állapota ellenére Jézus érzékelte, hogy a baj mélyebben keresendő: a férfi büntudatában, amely a rendkívül bűnös élete miatt szorongatta. A Megváltó látta, hogy az ember bűnbocsánatra vágyik, ezért kimondta a legnagyszerűbb és legmegnyugtatóbb szavakat, amelyre csak vágyhat az, aki megértette a bűn árának valóságát: „*A bűneid bocsánatot nyertek.*” Ellen G. White a következőket írja: „De nem is annyira a test gyógyulására vágyakozott, mint inkább a bűn terhétől való szabadulásra. Ha megláthatná Jézust, és megbizonyosodhatna a menny megbocsátásáról és békéjéről, megelégedne akár az étellel, akár a halállal, Isten akarata szerint” (*Jézus élete*. Budapest, 1990, Advent Kiadó, 215. o.).

Egy adventista lelkész gyakran prédikált arról, hogy ez embernek legyen elég hite ahhoz is, ha nem gyógyul meg. Ez a legnagyobb hit: amikor mélyebbre tekintünk a fizikai állapotunknál, körülményeinknél és az örökkévaló dolgokra koncentrálnak. Gyakran csak a fizikai szükségletünkért imádkozunk, Isten pedig megadja kéréseinket. Jézus azonban a hegyen elhangzott beszédében arra hív, hogy „*keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát*” (Mt 6:33). Így végül, a pillanatnyi fizikai szükségleteink ellenére is az a döntő, hogy az örökkévaló dolgokat tartsuk szem előtt a világban, ahol annyi minden csak átmeneti, ideig való.

Bármilyen fizikai küzdelmeink legyenek is, még ha az elképzelhető legrosszabb forgatókönyv is jött be az életünkben, ezek a dolgok mind csak ideig valók. Miért kulcskérdés, hogy ezt az igazságot soha ne feledjük el?

HADD TEMESSÉK EL A HALOTTAK A HALOTTAIKAT!

Olvassuk el Mt 8:18-22 verseit! Mit mond itt Jézus arról, hogy mit jelent követni Őt?

Mt 8:18-22 részében először két embert látunk, akik Jézushoz jönnek, hogy a tanítványai legyenek. Mindketten őszintén vágnak erre; mégis, mintha mindkettőt valami visszatartaná. Jézus, aki minden gondolatunkat jól ismeri, rátapint a lényegre. Az első embert megpróbálja, vajon tényleg hajlandó-e mindent feladni azért, hogy kövesse Őt, beleértve a megszokott kényelmét, életét is. Mindez nem feltétlenül azt jelenti, hogy egy hívő elveszíti minden földi vagyonát, ha követi Jézust, azonban erre is késznek kell lennie.

A második esetben azzal próbálja meg a jelöltet, hogy vajon képes-e a családja elé helyezni a Mestert. Első pillantásra Jézus szavai igen kíméletlennek tűnhetnek. Mindenkitől elvárták, hogy eltemesse az apját. Miért ne temethetné el hát ő is, és utána követné Jézust, különösen annak fényében, hogy ez olyan kötelesség volt, amely a zsidók szemében az ötödik parancsolat betöltéséhez kapcsolódott. Néhányan úgy magyarázzák a szöveget, hogy az apa valójában még meg sem halt, sőt nem is haldoklott. A férfi tulajdonképpen azt mondta Jézusnak, hogy „Hadd rendezek el mindent a családommal, és majd azután követlek.” Ezért felelt neki Jézus így.

Egy másik elhívásról olvashatunk Mt 9:9 versében, Máté, a megvetett adószedő elhívásáról. Jézus belelátott az ember szívébe, aki nyilván nyitott volt az igazságra, ahogy a döntése is mutatja. Jézus pontosan tudta, milyen reakciót vált ki egy olyan emberből, mint Máté, és éppen úgy is történt minden, amint a szövegből kiderül. Mai világunkból visszatekintve aligha fogjuk fel, mennyire felforgatta Jézus a fennálló helyzetet a nép szemében, azzal, hogy akkor elhívott egy olyan embert, mint Máté. Ez egy újabb példa az elhívás egyetemességére.

Olvassuk el Mt 9:13 versét! Hogyan alkalmazható ez az alapelv ma, Jézus áldozata után, ami véget vetett az állatáldozatoknak? Ugye, mennyire elővigyázatosnak kell lennünk, nehogy a vallási gyakorlat vagy hit, legyen az bármilyen helyes is egyébként, az útjában álljon annak, amit Isten ténylegesen akar?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1990, Advent Kiadó, „Megtisztíthatasz engem” című fejezet, 210-219. o.

Van egy német mondás: „Einmal ist keinmal.” Ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy *Ami egyszer esik meg, az meg sem esik*. A kifejezés egy idióma, és arra utal, hogy ami csak egyszer történt meg, az mintha nem is lett volna. Függetlenül attól, hogy egyetértünk-e a mondással vagy sem, gondoljuk át a csütörtöki tanulmányban leírtak fényében! Jézus ezt mondja az embernek, aki csak az apja temetése után akarta volna követni Őt: „Kövess engem, és hagyd a halottakra, hogy eltemessék a halottaikat” (Mt 8:22, ÚRK)! Miért mondta halottnak az élő? Aszerint, hogy „Einmal ist keinmal”, vagyis, ami csak egyszer történik, az mintha meg se történt volna, csupán egyszer élni a földön, az élet örök folytatása nélkül olyan, mintha meg sem született volna, mintha halott lennél (lásd Jn 3:18). Világi gondolkodók, akik nem hisznek az örök életben, keseregnek az élet hiábavalósága miatt, hogy csak egyszer élünk, ráadásul meglehetősen rövid ideig, majd értelmetlenül örökre elmúlunk. Mi értelme lehetne az egésznek, kérdezik, ha e rövidke idő után örökre megszűnünk létezni, a feledés homályába veszünk? Nem csoda, hogy Jézus pont ezt mondta. Szerette volna megmutatni a férfinak, hogy a valóság jóval több annál, amit ez a világ kínál.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Az előbbieket fényében olvassuk el újra a történetet *Máté evangéliumából*, amelyben Jézus válaszol az apja temetésére hivatkozó férfinak! Ezek szerint mennyire életbevágó, hogy soha ne veszítsük szem elől a teljes, nagy képet (és amikor nagyot mondunk, *valóban* nagyot értünk rajta)? Hogyan segít a teológiánk pontosabban látni a kép valóságát?
2. Nem mindig tudjuk, akar-e Isten fizikai gyógyulást adni számunkra, abban azonban biztosak lehetünk, hogy lelki gyógyulásunkat mindig kívánja. Hogyan kellene ennek befolyásolnia az imaéletünket?
3. Mely dolgok a legfontosabbak a számodra? Írj össze egy listát ezekről, és hozd el az osztályba! Mit tanulhatunk meg ezekből egymásról, kinek mik a legfontosabb dolgok az életében? Mire mutat rá a fontossági sorrendünk bennünk, ahogy a világról, Istenről és egymásról gondolkodunk? Mennyiben különbözne a listánk egy olyan listától, amelyet ateisták állítanak össze?

TÚRMEZEI ERZSÉBET: ÚJÉVI KÉRÉS

*„Isten erejével a mázsás teher
könnyű, mint a szalmaszál -
nélküle mázsás súly a szalmaszál is.”*

Luther

Láttam, Uram!
Egyik béna volt, a másik aszott, sárga...
vagy nem volt lába...
De a Te fényed hullt a betegágyra!
Hitűkkel elrejtőztek nálad,
és úgy hordozták mázsás terhüket
a Te erőddel, mint a szalmaszálát.

És láttam szalmaszál alatt roskadozókat.

Mert mázsás teher
könnyű, mint a kis szalmaszál, Veled.
De nélküled
a szalmaszál is mázsás súly lehet.

Új évbe indulok,
és nem tudom, mi vár rám.
Csak azt tudom: velem vagy, nem hagysz árván.
Csak azt tudom: utam már kijelölted.
Mint bízó gyermek, járhatok előtted.
Te mérsz ki bűt, örömet, munkát, terhet,
s irgalmad mindegyikbe áldást rejtett.

Csak egyet adj: hogy céliránt haladjak,
hogy szalmaszálak alatt ne roskadjak!
És ha szereteted mázsás teherrel
tenné próbára ezt a gyenge vállat -
segíts úgy vinni mázsás terhemet
a Te erőddel - mint szalmaszálát!